

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

Ἐν μέσῳ τῶν ποικιλομόρφων ὄντων, ἅτινα διακρίνουσι τὴν ἐκτεταμένην βασιλείαν τῆς ζωῆς, κινεῖται ὡς ὄντοτης ζωϊκῆ καὶ ὁ ἄνθρωπος, προσδίδων μὲ τὴν ζωϊκὴν εὐτέλειαν αὐτοῦ τὴν τελευταίαν ἐκδήλωσιν τῆς ἀκατανοήτου Ἄρμονίας, τῆς διακρινούσης τὴν πολύμορφον Δημιουργίαν.

Ἐν τῇ ζωϊκῇ αὐτοῦ ἐκδηλώσει ὁ ἄνθρωπος κατ' οὐδὲν διαφέρει τῆς περιβαλλούσης αὐτὸν ζωῆς. Γεννᾶται, τρέφεται, ἀναπτύσσεται, κινεῖται, πολλαπλασιάζεται, θνήσκει. Ἐν γένει δὲ ἐκεῖνο, ὅπερ χαρακτηρίζει καὶ τὸ ἀνθρώπινον γένος, εἶναι ὁ Νόμος τῆς φθορᾶς καὶ τῆς ἀναδημιουργίας. Πλὴν ὁμως, τῆς ζωϊκῆς αὐτοῦ ἐκδηλώσεως, ὁ ἄνθρωπος παρουσιάζει καὶ ἐκφάνσεις ἐντελῶς ἀσχέτους μὲ τοὺς νόμους τοὺς διέποντας τὴν ζωὴν, ἐκφάνσεις αἵτινες ὁμιλοῦν περὶ τῆς ἐν τῷ ὀργανικῷ αὐτοῦ σκηνώματι ὑπάρξεως Θείας Ὀντότητος, προσωπικότητος ὑπερζωϊκῆς, ὑπερφυσικῆς. Ἡ Ὀντότης αὕτη, ἡ προσωπικότης αὕτη, δὲν εἶναι ἢ ἡ ψυχὴ, ἢ μᾶλλον τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου, ὅπερ μὲ τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ νοῦ καὶ τοῦ λόγου διακρίνει τοῦτον ἀπὸ τὰς χορείας τῶν λοιπῶν ζωϊκῶν γενῶν καὶ κατατάσσει αὐτὸν εἰς τὰς Κοινότητας τοῦ Πνευματικοῦ, τοῦ Ἀφθάρτου καὶ Ἀοράτου Κόσμου.

Καὶ ὅπως ὡς ζωὴ δὲν ὑστερεῖ οὐδόλως εἰς ζωϊκὰς ἐκδηλώσεις ὁ ἄνθρωπος, οὕτω καὶ ὡς πνευματικότης δὲν ὑπολείπεται εἰς πνευματικὰς ἐκφάνσεις. Εὐθὺς ὡς λάβῃ λογικὴν ἐπίγνωσιν τῆς ὑπάρξεώς του, ζητεῖ τὸν λόγον αὐτῆς, ἐρευνᾷ τὰ περὶ αὐτοῦ, διευθύνει τὸν ὀφθαλμὸν του καὶ εἰς τὰ μακρὰν αὐτοῦ καὶ στρέφει τὴν παρατήρησιν αὐτοῦ εἰς τὰ βάθη τῆς ὑπ' αὐτοῦ κατοικουμένης γῆς. Πλὴν δὲν ἀρκεῖται εἰς ταῦτα μόνον. Παρακολουθεῖ τὰ φαινόμενα, ζητεῖ τὰ παραγωγικὰ αἴτια, ἐν τῇ ἀναζητήσει δὲ ταύτῃ προβαίνει εἰς ἀνακαλύψεις, πρὸ τῶν ὁποίων καὶ ἰλιγγιᾷ. Ἐρευνᾷ τὰ ἔνδον αὐτοῦ καὶ περυγίζει εἰς τὰ ὑπερπέραν. Μανθάνει τὴν καταγωγὴν καὶ γνωρίζει τὴν ἀπαρχὴν αὐτοῦ. Γνωρίζει ἀκολούθως τὸν Θεὸν καὶ αἰτιολογεῖ τὴν παροῦσαν του κατάστασιν. Καὶ τότε, ἀφοῦ γνωρίσῃ ὅτι εἶναι Εἰκὼν καὶ Ὅμοίωσις τοῦ Δημιουργοῦ καὶ ἐκτεσοῦσα Θεότης, ἀφοῦ ἀναμετρήσῃ τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς του καὶ τὴν ἔκτασιν τῆς Ἀγάπης, τῆς Μακροθυμίας, τοῦ Ἐλέους καὶ τῆς Προνοίας τοῦ Δημιουργοῦ του, συγκεντροῦται εἰς τὸ ψυχικόν του "εἶναι" καὶ στέλλει ὑστερον τὴν σκέψιν του, διὰ μέσου τοῦ Ἀπειρου, εἰς τὸν Θεὸν τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Καλωσύνης.

Καὶ νοσταλγῶν τὴν ζωὴν τῆς πνευματικῆς ἐκστάσεως καὶ τῶν ρεμβασμῶν, ἀφήνει νὰ ἐκφύγῃ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του θερμὴ παράκλησις πρὸς τὸν Ποιητὴν τοῦ Παντός. Θεώμενος τὰς ἀναριθμήτους ποικιλίας τῆς

Δημιουργίας και ακούων τὴν αἰνιγματώδη συνείδησιν τῆς καθολικῆς ζωῆς, στρέφει τὰ πνευματικὰ ὄμματα πρὸς τὸν Δημιουργὸν τῶν ὑπερφυῶν θαυμασιῶν καὶ στέλλει ὕμνον Δοξολογίας πρὸς Αὐτόν, ἀγάλλων ἑαυτὸν ἐν τῇ καθημερινῇ πάλῃ αὐτοῦ. Παρακαλεῖ, εὐτυχῶν εὐχαριστεῖ, θαυμάζων ὕμνει καὶ μεγαλύνει τὸν Πλάστην τῶν πάντων. Ἐν πάσαις ταῖς περιπτώσεσιν ἀποτεινόμενος ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὸν Δημιουργὸν του οὐδὲν ἄλλο κάμνει ἢ προσεύχεται.

Ὡστε ἡ προσευχὴ δὲν εἶναι παρὰ τὸ μέσον ἐκεῖνο διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ ἄνθρωπος διακρίνεται τῶν λοιπῶν ζώων, συγκοινωνεῖ μὲ τὴν Ἀπαρχὴν του, συνομιλεῖ μὲ τὸ Ὑπερέραν. Καὶ εἶναι τὸ μόνον μέσον, ὁ μόνος τρόπος, ἡ μόνη ιδιότης, ἣτις ἀπέμεινεν εἰς τὸν ἄνθρωπον κατόπιν τῆς πνευματικῆς του καταδίκης, ἣτις τὸν ἔρριπεν ὄρφανὸν εἰς τὸν κόσμον τῶν ζωϊκῶν ἐνοστίκτων. Ἄλλ' οὐχὶ μόνον ταῦτα, ἡ προσευχὴ διὰ τὸν ἄνθρωπον εἶναι τὸ μέσον, δι' οὗ κατορθοῖ νὰ ἀνέρχεται τὰς βαθμίδας τῆς προοδευτικῆς ἐξελικτικῆς κλίμακος καὶ νὰ ἀπτεται τοῦ κρασπέδου τῆς Πνευματικῆς Ἀθανασίας.

Πνευματικῶς δὲν ζεῖ ὁ ἄνθρωπος ἢ μόνον διὰ τῆς προσευχῆς, δὲν ἐξαγνίζεται τῶν ψυχικῶν του κηλίδων ἢ διὰ ταύτης. Ἀντιμετωπίζει τὰς δοκιμασίας, ὑψώνει σθεναρῶς τὸ παράστημά του εἰς τὰς ἀντιξόους περιστάσεις καὶ συντρίβει τὰς ὀρμὰς τῶν παθῶν του διὰ τῆς προσευχῆς καὶ μόνον. Ὑπομένει, θαρρεῖ, συντρίβει τὸ κακόν, ἐξαγνίζεται, ἀνέρχεται, Θεοποιεῖται διὰ ταύτης. Ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸν Θεόν, συνομιλεῖ μὲ τοὺς Ἀγγέλους, ζεῖ εἰς τὰς Ἀρμονίας τοῦ Ἀπειροῦ καὶ ἐλπίζει εἰς τὴν ἀποκατάστασίν του προσευχόμενος.

Τοιαύτη ἡ προσευχὴ καὶ τοιαύτη ἡ ἀξία της. Καὶ Αὐτὸς ὁ Θεάνθρωπος ὁ Ναζαρηνός, εἰς τρικυμώδεις στιγμὰς ἐν Γεσθημανῇ, εἰς τὴν προσευχὴν ἐζήτησε τὴν ἐνίσχυσιν. «Πάτερ μου, εἰ δυνατόν ἐστι, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο», ἔλεγεν ὁ ἄνθρωπος ὁ ζωϊκός. Καὶ μετὰ τὴν προσευχὴν: «πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ.» (Ματθ. κς' 39, Μάρ. ιδ' 35–36, Λουκ. κβ' 42) Καὶ μήπως κύριον μέρος τῆς Διδασκαλίας Αὐτοῦ δὲν ἀποτελεῖ καὶ ἡ παραγγελία Αὐτοῦ πρὸς προσευχὴν;

Ἦθελεν ἀσφαλῶς ὁ ποιμὴν Ἰησοῦς νὰ δείξη εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, δι' ἣν ἔχυσεν τὸ Θεῖον Του Αἷμα, ὅτι τὸ ψυχικὸν τοῦτο καθαρτήριο, ἡ προσευχὴ, εἶναι τὸ μόνον στοιχεῖον, τὸ δυνάμενον νὰ κυοφορήσῃ τὴν Ἰδεώδη Ἀνθρωπότητα, μὲ τὰς γαληνιαίας ψυχὰς καὶ τὰ Θεοποιημένα Πνεύματα. Ἦθελεν νὰ μᾶς βεβαιώσῃ ὅτι διὰ τῆς προσευχῆς δυνάμεθα νὰ ἀτενίσωμεν τὸ Σέλας τοῦ Παραδείσου καὶ νὰ ἀκούσωμεν τὰς συγχορδίας τοῦ Ἀπειροῦ, ὡς καὶ τὰ ἀσύλληπτα τῶν ὠδῶν τοῦ Καλοῦ καὶ Τελείου. Μᾶς ἐπηγγείλατο διὰ ταύτης τὴν ἐν τῷ κόσμῳ Οἴκουμηνικὴν Συναδέλφωσιν, ὑπὸ τὴν αἰγίδα καὶ τὸ σκῆπτρον τῆς Ἀγάπης, καὶ Ἀποχρίστωσιν ἡμῶν.

Τοιαύτη ἡ προσευχὴ καὶ τοιαύτη ἡ δυνάμις της... Διαθήκη Ἐπουράνιος, Κλίμαξ πρὸς Θεοποίησιν.